

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Sayı: 102
Eylül 2006

ISSN 1300-4461
9 771300 329160

mavibulut

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Yaygın süreli yayın. Sayı: 102, Eylül 2006

Kuruluşu: 1990

Sahibi:

Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:

Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lütfü Kılınç

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Aytül Akal, Prof.Dr. Meral Alpay, Aysel Gürmen, Mavisel Yener, Yıldırım Derya,
Mustafa Delioğlu, Gülten Dayıoğlu, Mustafa Ruhi Şirin

Kapak düzeni:

Keriman Güldiken

Ayda bir çıkar

Fiyatı: 4.5 YTL

Yıllık abonelik bedeli: 49 YTL

Baskı:

Graphis Matbaa

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Sitesi 1. Cd. No:139

Bağcılar İstanbul

Tel: 0212-629 06 07

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930

Okmeydanı İstanbul

Tel: 0212-320 21 30

Faks: 0212-320 21 33

kirmizifare @ superonline .com

Merhaba!

Bu sayımızın sürprizleri var: Birisi yepyeni bir yazarımızın aramıza katılması... Tülin Kulluk öyküleriyle Kırmızıfare'de... Tülin İtir'in annesi. İtir'in en sevdiği şey masal dinlemek ve büyüklere kitap okutturmak...

Tülin'in öyküsünü, Kırmızıfare'de çizgilerini özlediğimiz, çocuklar için resimlediği birçok kitabı olan çizerimiz Huban Korman resimledi. Bu da ikinci sürprizimizdi...

"Çocukken" bölümümüzü bu ay ünlü bir çocuk yazarı ve eğitimci olan Handan Derya'ya ayırdık. Handan Derya çocukları (en çok da kendi oğlunu), kedileri ve yazarlığı seviyor. Mesleğini seven bir öğretmen... Çocuklar için yakılan küçücük bir ışığın çoğalacağına ve tüm dünyayı aydınlatan "bin ışığa" dönüşeceğine inanıyor... Erzurum'da geçen çocukluğundan bir kesit veriyor bize. Bakın bakalım, sizin çocukluğunuza benziyor mu...

Fatih Erdoğan

Kırmızıfare ile doğrudan yazışmak için:
kirmizifare@superonline.com

İçindekiler

Çocuk ve Yazarı • 2
Karikatür

Okula Gittiğim İlk Gün • 3
Mustafa Ruhi Şirin

Anne Uykum Yok • 5
Tülin Kulluk

Sihirli Kaykay • 8
Çizgi-roman

Bin Işığın Peşinde • 12
Handan Derya

Büyülü At • 16

Okurlardan • 25

Çok Eğlence-Çoklu Zekâ • 26

Merhaba Kitap • 27
N. M. Bodecker

Bilimoyun • 28

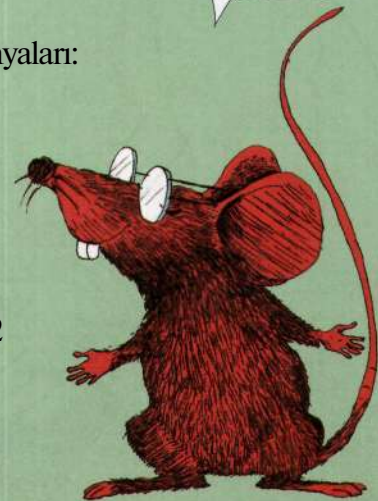
Hayvanlar ve Dünyaları:
Karga • 29

Dilimoyun • 30

Bulmaca • 31

Keriman Abla'nın
Kitap Sofrası • 32

Kih...
Kih.. Herkes
oKulda...

OKULA GİTTİĞİM İLK GÜN

Mustafa Ruhi Şirin

Okula gittiğim ilk gün
çıkınca evden dışarı
-Şanslısın dedi *babam*, ben
babasız gitmiştim okula
Annem kapıda düzeltip yakamı
öptü alımdan üç kez
ve yanaklarımdan
Çantamdaki kuşlu silgiler
pır diye uçtu sanki

Yürüdük uzadı yol
Yürüdük geride kaldı ev
Yürüdük göründü okul
Beni görünce
bir çocuk gibi
güldü okul
Okulun bahçesinde
annesine *babasına* sarılmış
ağlayan çocuklarla

göz göze gelince
Ben de ağladım
Kucağına aldı beni babam

Girince sınıftan içeri
-Hoş geldin Serdar, dedi,
Sevgili öğretmenim
Sesi tıpkı annemin sesi
Çocuklar ağlayınca,
-Anneler babalar, dedi,
siz çıkın dışarı

Tanışma oyunu
 oynayacağız biz
 önce kendi adını
 söyledi öğretmenimiz:
 Edibe Aydın

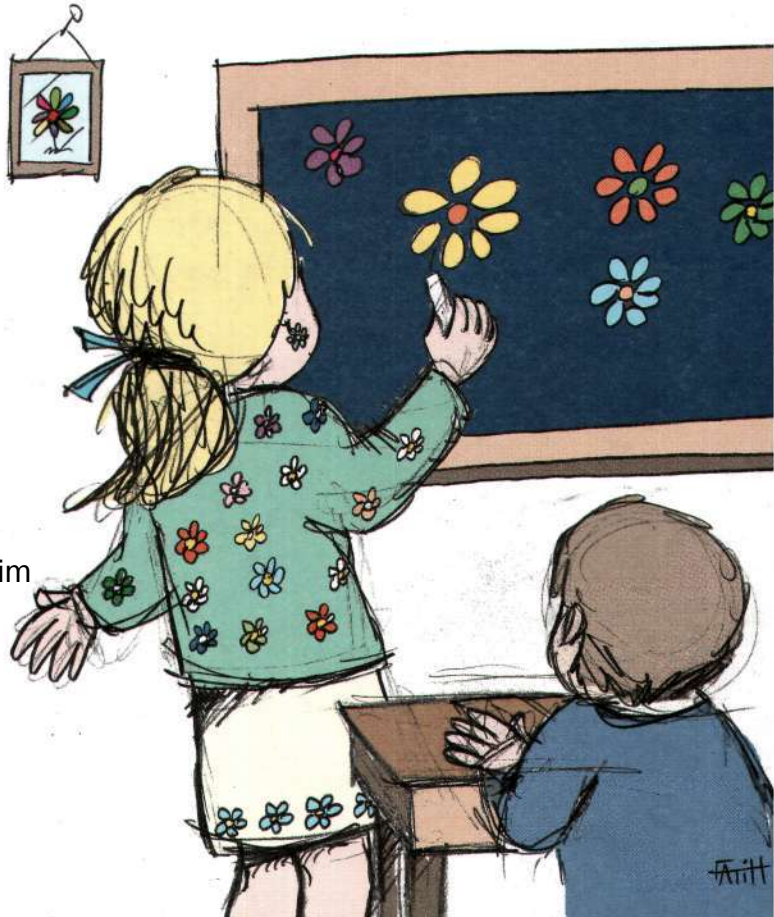
Alkışladık öğretmenimizi
Adını söyleyene
armağan etti
okul numarasını

Adım Serdar deyince
boyumun uzadığını hissettim
Dedi ki senin numaran
bin yüz seksen beş

Ağzımda dondurma tadı
İlk günden sonra
okula gitmek bir oyun
Bir türkü
okuldan dönmek

Bir haftada okul
ikinci evimiz
öğretmen
okuldaki annemiz

Dünya Kardeş Sobe,
Kök Yayıncılık, 2006

ANNE UYKUM YOK

Tülin Kulluk

Uzaylı arkadaşları söylemişlerdi, anneler hep geceleri kaçır giderdi. Ve uzaylı arkadaşları hiç yalan söylemezdi. Şimdiye dek ne dediyeler hep doğru çıkmıştı. Onlar her şeyin en doğrusunu bilirlerdi. Çok akıllıydılar.

Ali çok korkuyordu. Ya annesi de o uyurken bir gece kaçır giderse. Bunu engellemenin bir tek yolu vardı. Geceleri annesiyle babasının yattığı yatakta yatmak. Evet, babasından annesine göz kulak olmasını isteyebilirdi. Ama babası onun söylediği her şeye şöyle bir güler ve, "Ne tatlısın!" derdi. Yani iş başa düşmüştü. Evet muhakkak geceleri annesinin yanında yatmalıydı.

O gece doğruca gitti ve annesinin yatağına yattı. Aman Allahım! Uzaylı arkadaşları haklıydı

galiba. Annesi nasıl da karşı çıkıyordu orada yatmasına: "Herkes kendi yatağına!"

Çok ağladı. Daha önce hiç bu kadar çok üzüldüğünü hatırlamıyordu. Bir anne nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Niçin çocuğunu bırakıp giderdi?

"Lütfen anne, lütfen, lütfen!" ve sonunda annesi: "Tamam, ama sadece bir gecelik," dedi.

Ohh! Neyse en azından annesi kaçma planlarını bir gece ertelemek zorunda kalmıştı. Ertesi gün akşama kadar bu konuda ne yapabileceğini düşündü. Uzaylı arkadaşları olsa onlara sorardı ama onlar tatile çıkmışlardı ve telefonlara da cevap vermiyorlardı. Akşam olduğunda bir çözüm bulamadığı için yine annesiyle babasının yatağına yattı. Ama bu

kez annesi kabul etmedi ve onu kucagına alıp kendi yatağına götürdü. "Hemen uyumalısın, bu gece bitirmek zorunda olduğum ne çok işim var. Beni daha fazla oyalama," dedi. Duyduklarına inanamıyordu. Uzun arkadaşları haklıydı. Annesi bile söylüyordu

kaçacağını. Daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

Annesi sinirlenmişti ve ona ceza

vermekten söz ediyordu. O an aklına bir fikir geldi. Ağlamasını durdurdu. Sanra da gözlerini kapadı. Annesi odasına gelip, "Oh, -neyse uyudu sonunda," dedi.

İşte kaçmanın tam zamanı, diye düşünmüştü herhalde. Ali uyuma numarası yapmaya devam edecekti. Ta ki annesi evin sokak kapısını açana dek. Seslere dikkat kesilmişti. Herhalde annesi bavulunu önceden hazırlamıştı. Acaba nereye gizlemişti. Keşke bunu gündüz düşünebilseydi. Bavulu gizli yerinden alır kendi odasına saklardı. Annesinin palto ve ayakkabı giyme sesini bekledi. O da ne? Annesi mutfığa girmişti. Tabak sesleri duyuluyordu. Herhalde giderken bulaşıkları ortada bırakmak istemiyordu. Biraz sonra annesi tekrar Ali'nin odasına geldi. Biraz durup gitti. Herhalde

gitmeden önce son bir kez çocuğunu görmek istemişti. Ali kararlı bir şekilde uyanık kalmaya çabalıyordu. Annesi odadan çıktı ve bu kez de salona gidip televizyonu açtı. Tabii o gece en sevdiği dizi vardı. Onu izlemeden gidemezdi. Sonra tekrar Ali'nin odasına geldi. Biraz durup gitti. Sonra bilgisayarın başına oturdu. Herhalde gitmeden tüm işlerini bitirmek istiyordu. İş bitince tekrar Ali'nin odasına geldi. Odada biraz durdu ve gitti. Sonra banyoya gitti. Herhalde yola temiz çıkmak istemişti. Banyodan çıkınca tekrar Ali'nin odasına geldi. Odada biraz durdu ve gitti.

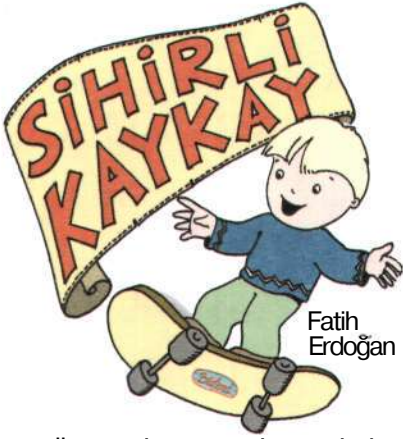
Son duyduğu ses Ali'yi çok şaşırtmıştı. Annesi geceliğini giyyordu. Gitmekten vazgeçiyor olamazdı. Uzaylı arkadaşları annelerin bu konuda çok kararlı olduğunu söylemişlerdi. Herhalde kaçmak için babasının da uyumasını beklemeyi düşünüyordu. Annesi geceliğiyle bir kez daha onun odasına geldi. Ali'nin gözleri yine sımsıkı kapalıydı. Annesi uyuduğunu sansa da o çok ama çok uyanıktı. Niçin defalarca onun odasına girdiğini bir türlü

anlayamıyordu. Gözleri kapalı olduğu için annesinin onun odasında ne yaptığını da göremiyordu.

Birden babasının sesini duydu: "Gel artık, merak etme, bir yere gitmez!" Telaşla gözlerini açtı. Annesiyle göz göze geldi. Demek annesi sadece ona bakmak için geliyordu. Onun orada olduğundan emin olmak istiyordu. Ne saçma! Hiç küçük bir çocuk annesini bırakıp gider mi?

Uzaylı arkadaşlarının sesini duydu: "Hiç anneler çocuklarını bırakıp gider mi? Biz sana şaka yapmıştık." •

Fatih
Erdoğan

BÜLENT'İN KAÇABİLMEK İÇİN
YAPTIĞI PLAN İŞE
YARAMAMIŞTI...

UVAAAA.
BENİM UYKUM
GELDİ!

ACABA..
OLUR MU?

HAYDİ!

HEEEY!

BİR
GÖRÜLERSE!...

BÜLENT KİMSENİN
DİKKATİNİ ÇEKMEYEN GİDİP
SIRASINA OTURMAYI
İSTERDİ.
AMA...

HİÇBİR ŞEY FİKRİ BEYİN
DİKKATİNDEN KAÇAMAZDI

FİKRİ BEY ONLARA, OKULA
KAYKAY GETİRMENİN
YANLIŞLIĞI ÜZERİNE BİR
KONUŞMA
YAPTI.

SİZİ
BU KEZ
AFFEDİYORUM. AYRICA
KAYKAYLAR DA UÇMAZ.
HADİ BAKIYIM
SINIFINIZA!

ANCAK MEDYA DA BOŞ
DURMUYORDU. HERKES
ŞAŞKINDI.

HER
NEREDE YAŞIYOR VE
YAŞATILIYORSANIZ?

OLAYA BİR ANLAM
VEREMEDİKLERİ İÇİN SAÇMA
ŞEYLER SÖYLÜYÖRLERDİ:

KİMİ SUNUCULAR AMATÖR
HOCALIĞA SOYUNMUŞTU

BAŞBAKAN DA İŞİ SIKI
TUTUYORDU. HEMEN
BENZİNE ZAM YAPILDI...

bin ışığın peşinde...

İzmit. Ayvalı Köyü

12

handan derya

Sabah uyanır uyanmaz bütün çocuklar gibi evimizin karşısındaki koruya koştum. Kahvaltıyı koruda çimenlerin üstünde çiftlik ürünü tereyağı, bal, peynir, yumurta, yeşilliklerle yapardık.

Kahvaltı sonrası önce ağaçların dallarına asılı salıncakta birbirimizi havalara uçurduk. Sonra birisi, "Bugün ne oynayalım?" sorusunu ortaya attı. Dere boyuna inip çamurdan tabak, tava, tencere yaptık. Tabii bunu bir evcilik oyunu

izledi. Öğle yemeği için evlere dağıldık. Yemekten sonra ağacıma tırmanıp bir süre kitap okudum. Sonra yeniden koruda toplandık. Akşama kadar ip atlama, istop voleybol, yakan top, futbol, dondidomino, çelik çomak, ok yayla hedef vurma, çatal dallardan sapan yapma, (çok üzgünüm) kuşları kovalama, uçurtma yapıp mesken tuttuğumuz yonca tarlasında sonsuz bir özgürlük duygusu içinde uçurma, kavak dallarından düdük yapma, çizgi, beştaş, saklambaç oyunlarının

dondidomino:
taşları dizip
topla devirerek
oynanan bir
oyun, Kuka.

tümünü oynadıktan sonra
birimiz bisiklet fikrini
ortaya attı. Az sonra
yeşil çayırarda
pedallara basıyorduk
var gücümüzle.

Zaman nasıl da
geçiyordu. Çiftliğe
geri döndüğümüzde
acıkmış olmalıydık,
ama kimin
umurundaydı ki?

Merinos
koyunlarının ıslah edildiği
ağılda koyunlardan sorumlu
işçilerden biri de Çoban Nine'ydi.
Ağılın yanından geçerken, baktık,
kapının önünde bir ocak yanıyor.
Üstünde bir tencere vardı. Hepimiz
gözümüzü tencereye diktik. Bir
arkadaşım dayanamayıp tencerenin
kapağını kaldırdı. İçinde yaprak
dolmaları vardı ve mis gibi
kokuyordu. Aramızdan birisi uzanıp,
bir dolmayı kaptığı gibi ağzına
atıvermesin mi? Sonra onu diğerleri
izledi. Ben de dayanamayıp aldım.
Nefisti! Yeniden dolmalara yöneldik.
Sonunda tencerenin dibi göründü.
Tam da bu sırada Çoban Nine
ortaya çıkmasın mı? Hemen
kaçışmaya başladık. Kadıncağız çok
öfkeliydi, "Sizi annelerinize
söyleyeceğim, ayıp bu yaptığınız!"
diye bağırıp çağırıyordu. Bizlerse

4-5 yaş

arkamıza bakmadan kaçıyorduk.
Kendimizi kurtaralım derken arı
kovanlarının yakınlarına
geldiğimizi fark etmedik bile.
Birdenbire üşüştüler.
Başımızı, kollarımızı,
yüzümüzü sokup
duruyorlardı. Sonunda
yüzümüz gözümüz şiş bir
halde kendimizi evlerimize
atmayı başardığımızda,
ailelerimiz dehşet içinde
kalmışlardı. Bizim acılı
feryatlarımızı nasıl dindireceklerini
bilemiyorlardı. Biraz sonra Çoban
Nine peşimizden yetişip olanı biteni
anlattı. Annem parmağını sallayıp,
"Üzülme Çoban Nine!" dedi.
"Onları arılar cezalandırmış!"

13

11 yaş

A radan uzun yıllar geçti. Küçük bir kesit verdiğim çocukluğum Erzurum'da bir devlet çiftliğinde geçti. Aslında burası Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi'ne bağlı bir işletme müdürlüğüydü. Ama bizler, yani babalarının görevi gereği devlet lojmanlarında yaşamını sürdürenler daha çok "çiftlik" diye anardık. Aslında burası gerçekten de çok büyük bir çiftlikti. Bir kere, Erzurum'un doğal yapısından çok farklı bir yerdi. Çocukken orman sandığım, tepelerinden inmediğimiz çeşit çeşit ağacın yer aldığı uçsuz bucaksız bir kuru vardı. Koşmaktan yorulup da üzerine sırtüstü uzanıp gökyüzünü, bulutları seyrettiğimiz

yemyeşil çimenler, renk renk, çeşit çeşit çiçekler ise korunun ve tüm çiftliğin doğal dokusuydu. Çevresinde oyunlar oynayıp kurbağaları kovaladığımız kocaman bir havuz, hemen yakınında içinde çoğunun adını bile bilmediğimiz renk renk çiçekler, garip bitkilerin yer aldığı sera; korunun dışında ve daha uzakta buğday, arpa, yonca tarlaları, çayırlar uzayıp giderdi. Bütün bunların yanı sıra tüyleri ıslı ıslı parlayan cins atların tavlaları, merinos koyunlarının ağılları, yaz-kış ön tarafı açık ahırlar, modern kuluçka makineleri, kümesler de vardı bu çiftlikte. Yüzlerce tarım aracı; traktörler, römorklar, biçerdöverler hep gözümüzün

İzmit. Ayvalı Köyü. "Bir Işık Bin Işık" kitabındaki okul

önündeydi. Burası Ziraat Fakültesi öğrencileri için çok güzel bir uygulama ortamıydı. Çocukken içinde yaşamaktan büyük mutluluk duyduğum bu ortam hâlâ bana hayatımın en büyük şansı gibi gelir.

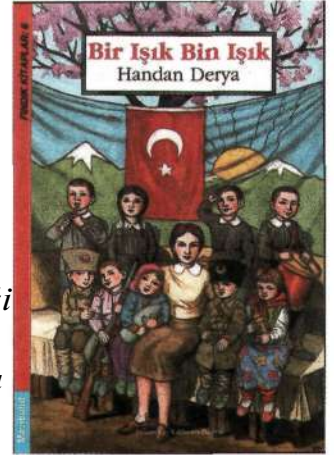
Mesleğimi seçerken öğretmen olmaya karar verişimde de daha sonra çocuklar için yazmaya başlamamda da sanıyorum doyamadığım çocukluğumu yaşama isteğim rol oynadı.

O dolu dolu geçen çocukluğumun ışıltısı mesleğimle her zaman örtüşmüştür. Çocuk yüreğimi o yüzden hiç kaybetmedim.

Mesleğime bu nedenle âşığım. Ya yazarlığım? Bu benim için ışıklarla dolu upuzun bir yol olmuşsa, doğal ki bu ışık yazarlığımı da o yönde aydınlatacaktı.

Ve öyle de oldu.

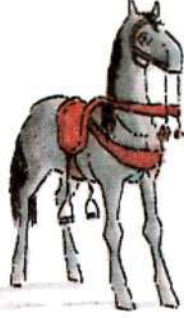
Handan Derya Erzurum'da doğdu. Asıl mesleği sınıf öğretmenliğidir. İzmit, Bursa ve İstanbul'da öğretmenlik ve yöneticilik yaptı. Halen bir devlet okulunda eğitim yöneticiliği görevini sürdürmektedir. Yüksek Ziraat Mühendisi ve çocuk kitapları çizeri Yıldırım Derya ile evlidir. Kerem adlı bir oğlu vardır.

Yayımlanmış eserleri:

Benekli Yaşadı mı?, Yalanın Beyazı, Bir Işık Bin Işık, Televizyondaki Köpek, Hayvan Dostları, Elma Kelebeği, Çöp Çocuklar, Prenses Bibos, Gerçek Arkadaşlık, Demir Misketler

büyülü at

16

Çok çok uzun zaman önce İranlıların ülkesinde her yılın ilk günü şenliklerle kutlanırdı. Bu şenliklerde dünyanın dört yanından insanlar Sultan'ın huzuruna gelip ona değerli ve şaşırtıcı armağanlar verirlerdi. Bu şenliklerden birinde yoksul bir Hintli Sultan'a insanoğlunun yetiştirdiği en harika atı getirdiğini söyledi.

"Atım muhteşemdir efendim," dedi Hintli, Sultan'ın huzuruna çıkarıldığında. "Yalnızca güzelliğinden söz etmiyorum. Asıl, yapabildiklerini bir görmelisiniz! Beni istediğim yere hemen götürebilir. Yeter ki, siz efendimize atımın bu gücünü göstermeme izin veriniz..."

"Hay hay," dedi Sultan. "O

halde hemen şimdi bana bir palmye dalı getirsin bakalım!"

Hintli bunun üzerine atına bindi. Koşumların üstündeki bir kabarayı eliyle çevirdi. Bir saniye sonra da at ve binicisi gökyüzünde gözden kayboldular. On beş dakika geçti geçmedi, adam elinde bir palmye dalıyla çıkageldi.

Bunun üzerine Sultan atı satın almaya karar verdi, ancak Hintli atı karşılığında para istemiyordu.

"Kızınızı istiyorum!" dedi Hintli, izleyenlerin kahkahalar atmasına aldırış etmeden. Sultan'ın oğlu, babasının kabul edeceğinden korkarak, "Babacığım, kızkardeşimi bu çulsuza vermeyeceğinizi umarım!" dedi.

"Oğlum," dedi Sultan. "Belki

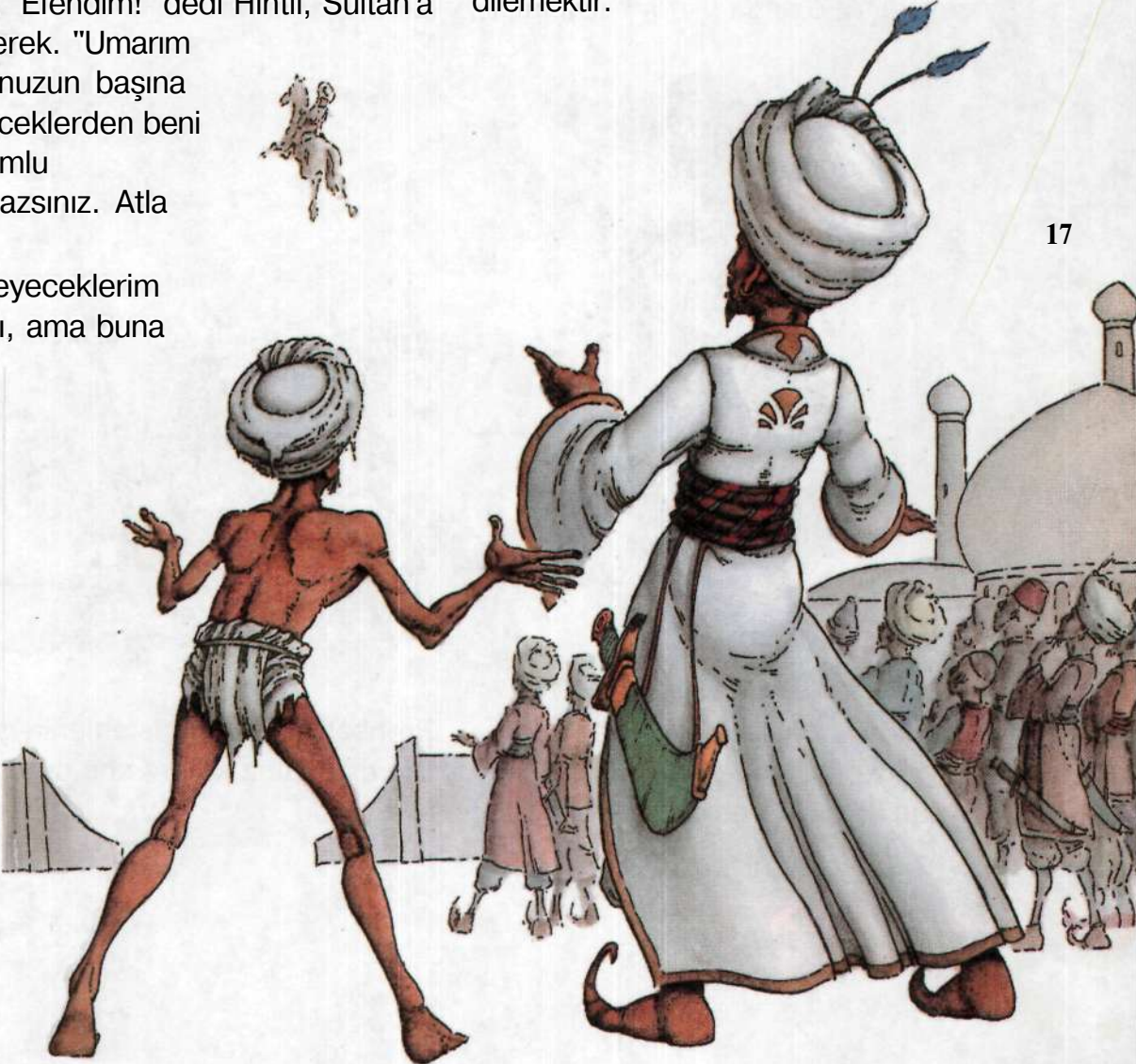
başka bir şeyi kabul ettirebiliriz bu inanılmaz at karşılığında. Gerçekten müthiş bir şey bu! Buna başka bir prensin sahip olmasını istemem doğrusu. Ama tabii bir kez sen denemelisin bence..."

Hintli bu deneme isteğini de kabul etti. Prens ata bindi. Ama daha Hintli'nin ne söyleyeceğini beklemeden kabarıyı çevirdi ve gökyüzünde kayboldu.

"Efendim!" dedi Hintli, Sultan'a dönerek. "Umarım oğlunuzun başına geleceklerden beni sorumlu tutmazsınız. Atla ilgili söyleyeceklerim vardı, ama buna

fırsat bulamadım bile baksanıza. Eğer öteki kabarıyı çevirmezse bir daha aramıza dönemez."

Buna duyan Sultan büyük bir endişeye kapıldıysa da Hintli onu sakinleştirdi. "Efendim," dedi. "Üzülmeyin. Öteki kabarı bulamasa bile, at onu güvenli bir şekilde bir yerlere indirecektir. Ve oğlunuzun buraya gelebilmek için tek yapması gereken şey bunu dilemektir."

"Umarım bütün bunlar doğrudur," dedi Sultan. "Eğer değilse oğlum dönene kadar seni hapiste tutacağım."

Prens'e gelince... At yükseldikçe yükseldi. Nasıl durduracağını bilemediği için Prens çaresiz, atın yelelerine sınıksarılmış kalmıştı. Eliyle atın koşumlarını bir süre yokladıktan sonra öteki kabarıyı buldu. Hemen çevirdi. At o anda hızını kesip

yordamıyla araştırdıktan sonra aşağı inen merdivenleri keşfetti. İnmeye başladı. Az sonra saraydaki iri yapılı hizmetçilerin uyukladığı küçük bir odada olduğunu fark etti.

Onları uyandırmamaya dikkat ederek başka bir odaya geçti. Burada yüksek bir yatakta çok güzel prenses ve çevresinde birkaç kadın uyuyordu.

alçalmaya başladı. Prens az sonra kendini büyük bir sarayın damında buldu. Hava kararmıştı. Bir süre el

Presesten yardım istemenin iyi bir fikir olacağına karar verip onu uyandırdı.

"Prensesim," dedi onun dehşetle açılmış gözlerine bakarak. "Huzurlarınızdaki kişi İran sultanının oğludur. Beklenmedik bir biçimde sarayınıza geldim. Merhametinize sığınıyorum. Lütfen bana yardım edin."

"Prens!" dedi Bengay sultanının kızı olan prenses. "Korkma. Anlaşılan aç ve yorgunsun. Şimdi hizmetçilerim senin rahat etmeni sağlar. Sabahleyin de başına gelenleri bize anlatırsın."

Bu sözlerden sonra Prenses hizmetçilerine emir verdi ve Prens için bir oda hazırlandı. Odanın ortasında da her türlü yiyeceğin bulunduğu bir sofra kuruldu. Prens karnını doyurup derin bir uykuya daldı.

Sabahleyin Prenses her zamankinden daha özenli giyindi, çünkü yabancı konuğundan hoşlanmıştı. Hemen uşağını çağırdı. "Git bak bakalım, prensimiz hazır mı. Kendisini ziyaret etmek istiyorum," diye emretti. Prens uşağın sözlerini duyar duymaz ayağa fırladı ve heyecanla Prensesin gelişini bekledi.

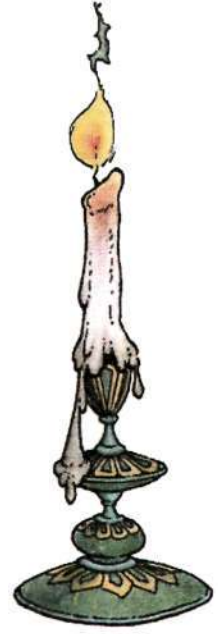
"Prens," dedi selamlaşmadan sonra Prenses, "Bak bu odada

benden başka kimse yok. Ne olur, bana sarayımı onurlandırmanın gerçek nedenini söyle."

Prens ev sahibesine, yeni yıl şenliklerine büyülu bir atla katılan Hintli'nin bu ata karşılık kızkardeşini isteyişini anlattı. Ayrıca atı denemek isteyip yeterince bilgi almadan yerden yükselişini de anlatmayı unutmadı.

"Sonunda ikinci kabarayı buldum da..." dedi, "sarayınızın damına inebildim. Sonra uşaklarınızın arasından geçerek merdivenlerden aşağı yürüdüm. Odanıza gelip sizi uyandırdım. Sonrasını siz de biliyorsunuz zaten. Artık tek söyleyebileceğim, size ne kadar minnettar olduğum. Güzelliğinizin ve iyiliğinizin beni ne kadar etkilediğini ve kalbimin sizinle dolduğunu anlatabilirim bir de."

Bunları duyan Prenses kulaklarına kadar kızarmıştı. "Prens," dedi. "Başına gelenler gerçekten çok ilginç. Büyülu bir atla sarayıma gelmiş olman... Damdan

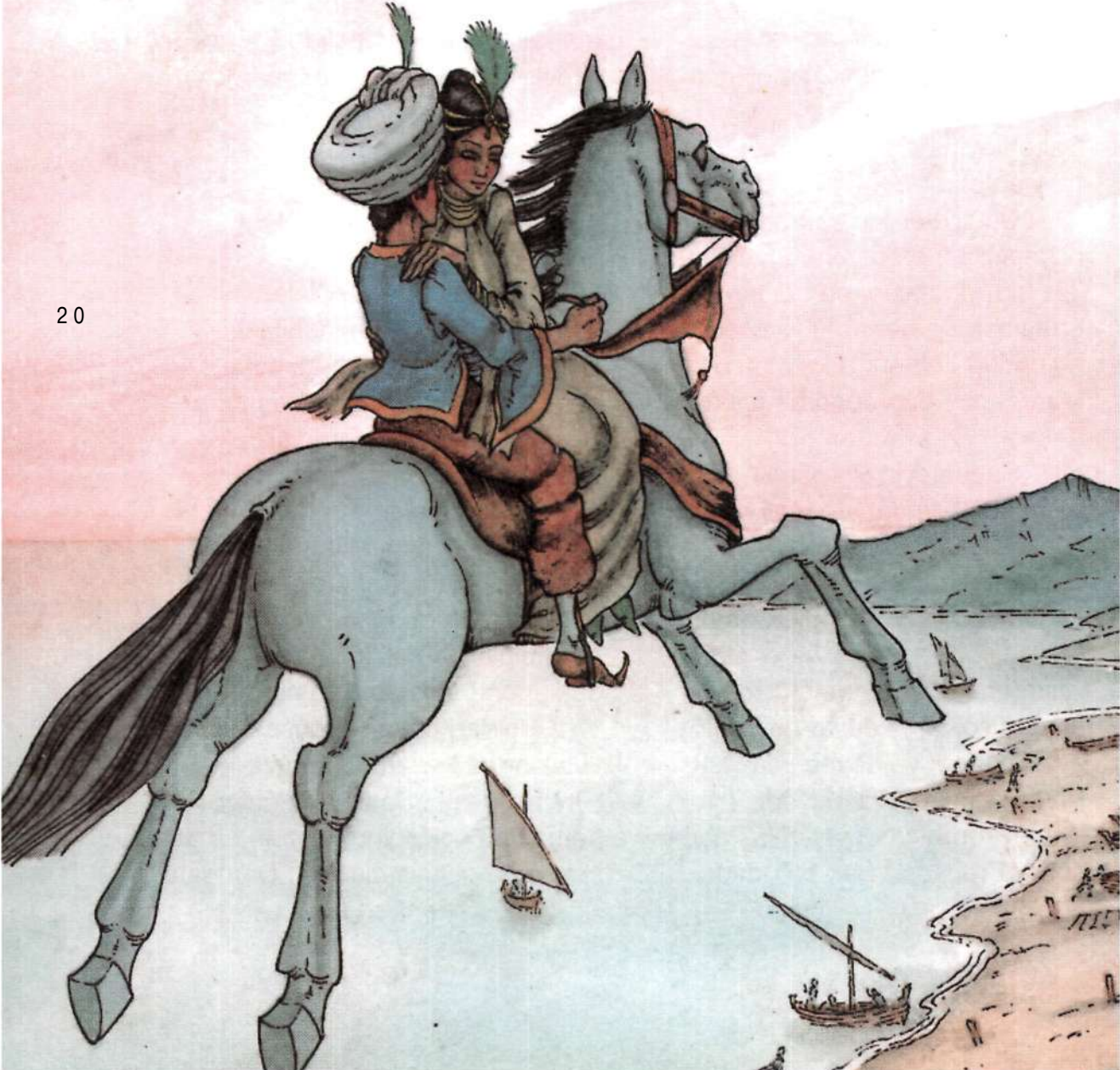

içeri girmen... Hepsine inanıyorum
da, doğrusu seni etkilediğime
inanmamı bekleme benden.
Şüphem yok ki kalbin ülkendeki
kızlardan biri tarafından
sahiplenilmiştir bile çoktan."

Bu arada yemek zamanı

gelmişti. Prenses yolu gösterdi ve
muhteşem bir sofraya oturdular,

Yemekten sonra Prenses,
"Prens," dedi. "Eminim ülkene
dönmek için sabırsızlanıyorsundur,
ama Bengay'ın sultanı olan
babamın sarayına bir ziyaret

yapmadan gidemezsin."

Prens'in böyle bir ziyarete itirazı yoktu aslında, ama üzerindeki giysilerle? Hayır, bu olamazdı! Bu sıkıntısını prensese açtı. Prensese ona yeni giysiler vereceğini söyledi. Babasının bu prensi görür görmez beğeneceğinden ve hemen evlenmelerine izin vereceğinden emindi.

Prens ise farklı düşünüyordu. "Bence," dedi. "Beni bırak, ülkeme

döneyim. Sağ salım olduğumu aileme bildireyim. Sonra da bir yabancı gibi değil, bir prens gibi gelip babandan seni isteyeyim."

Ancak Prensese onu bırakmaya pek istekli olmadığından Prens orada iki ay daha oyalandı. Şeref konuğu olarak onun için ziyafetler şölenler düzenlendi ve sonunda Prensese'i de alarak ülkesine dönmeye karar verdi.

Onu büyülü ata bindirdi. Kendi de binip kabarayı çevirdi. Az sonra

kendi ülkesindeydiler. Prens Prensesi kent dışında bir yakınlarının yanına bırakıp saraya, gitti. Babası onun çoktan öldüğünü sanıyordu.

Babası onu görünce ve Prenses hakkında söylediklerini duyunca hemen yasın bitirilmesi emrini verdi ve bir an önce oğlunu bu kadar etkileyen Prenses'i gözleriyle görmek istediğini söyledi.

Hepsinden önce ise, hapiste tuttuğu Hintli'yi çağırttı. "Seni..." dedi. "Oğlum gelmezse

cezalandırmak için hapis tutmuştum. Ama oğlum çok şükür ki sağ salim geldi. Artık özgürsün. Atını da al ve git. Bir daha da ülkeme gelme."

Hintli giderken, Prens'in ülkeye bir prenses getirdiğini duymuştu. Konuk edildiği yeri bulması da zor olmadı. "Prens seni bekliyor," diyerek onu atına aldı ve Sultan ve Prens'in gözleri önünde sarayın üstünden geçerek uçtu gitti.

Sultan kederle

saraya döndü. Prens ise başka bir şey yaptı. Bir rahip kılığına girdi ve yollara düştü. Prenses'i bulmaya kararlıydı.

Prenses ise Hintli'nin evlenme isteğini asla kabul etmeyeceğini söylediği için zor günler yaşıyordu. Hintli ona çok kötü davranıyordu. Yine bir gün Prenses'e bağırırken oradan geçmekte olan atlılar onları duydu.

Atlılardan biri Keşmir sultanıydı. Prenses'in başına gelenleri öğrenince Hintli'yi kılıçtan geçirtti ve Prenses'i kurtardı. Ancak bu kez de o Prensesle evlenmek istiyordu.

Prenses'in onayını bile almaya gerek görmeksizin şenliklerin başlaması için emir verdi. Ama Prenses böyle bir şey istemediği için deli numarası yapmaya başladı.

Sultan onu doktor doktor gezdirdiyse de bir sonuç alamadı.

Sonunda Sultan, Bengay Prensesi'ni iyileştiren doktora ödül vereceğini tüm ülkeye duyurdu.

Bunu İran'daki Prens de duymuştu. Sözü edilen prensesin kendi prensesi olduğunu anlayınca hemen Keşmir'e bir ziyaret yaptı. Sarayda yalnız kaldığı bir ara

Prenses'in kaldığı odaya girdi. Prenses kendi kendine içinde Prensin adının geçtiği bir şarkı söylüyordu.

Prensi görünce onu doktorlardan biri sandı. Çünkü Prensin sakalları uzamıştı. Ama Prens alçak sesle konuşarak ona kendini tanıttı.

Prens az sonra Keşmir Sultanı'nın yanına çıkıp Prensesi iyileştireceğini söyledi. Ancak bunun için kendi yöntemlerini kullanmasına izin verilmeliydi. "Hele bana Prensesin nasıl olup da kendi ülkesinden bu kadar uzaklara geldiğinin hikâyesini anlatırsanız işim kolaylaşır," diye ekledi.

Bunun üzerine Sultan, Prensesin Hintli tarafından büyü bir atla getirildiğini anlattı. Büyülü at şu anda onun hazinesine dahil edilmişti.

"Tamam işte!" dedi Prens.

"Bütün sorun o attadır. Lütfen efendim, o atın getirilmesini buyururlar mı..."

23

Ertesi sabah at sarayın bahçesine getirildi. Sultan ve diğerleri de izlemek üzere yerlerini almışlardı. Hepsi Bengay Prensesinin bu atla nasıl iyileştirileceğini görmek istiyordu.

Muhteşem giysileri ve değerli takılarıyla Prenses olağanüstü görünüyordu. Atın yanına kadar geldi ve nedimelerin de yardımıyla ata bindirildi. Prens kollarını kavuşturmuş bir şeyler mırıldanarak ona yaklaştı. Atın çevresine bir sürü ateş yaktırmıştı.

Dumanların iyice ortalığı kapladığı bir anda ata atladı ve kabarıyı çevirdi. Kimse ne olup bittiğini anlamadan havalandılar.

"Ey Keşmir Sultanı!" diye bağırdı Prens uzaklaşırken. "Bir daha bir prensesle evlenmek

istersen, onun da fikrini almayı unutma!"

At onları İran'a götürdü. Prens ve Prensес en kısa zamanda evlendiler. Bengay Sultanı da böyle cesur bir damadı olduğu için çok mutluydu. •

Kaynak: Treasury of Literature for Children, Hamlyn, 1983

Resimler: Peter Richardson

Türkçesi: F. Erdoğan

KIRMIZI FARE

Yazan-
Duru Mehmetoğlu

1) Çocuk resim yapıyordu. Bir fare geldi, masasına kıvrılıp yattı.

2) Çocuk gülererek farenin burnunu boyadı.

3) Fare koşarak gitti.

4) Sonra yine geldi.

5) Çocuk farenin kulağını da boyadı.

6) Fare aynaya baktı. Kendisini beğenmedi.

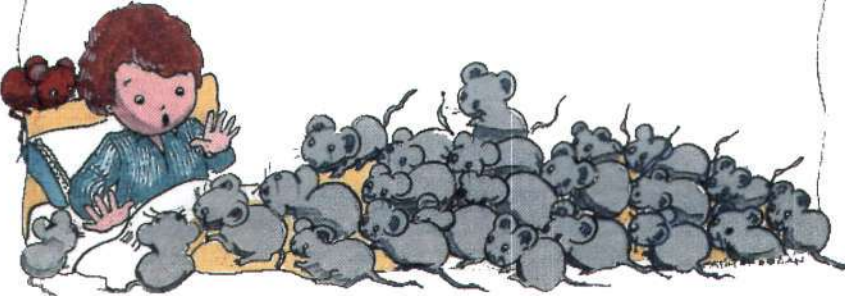
7) Çocuk bu kez farenin tüm vücudunu boyadı

8) Artık o bir kırmızı fareydi.

9) Çocuk uykuya yattı. Sonra sabah oldu. Bir de ne görsün! Yatağına yüzlerce fare gelmişti. Hepsisi de boyanmak istiyordu.

Duru Mehmetoğlu

Sizden üç Şey istiyorum:

- 1) AŞağıdaki resmi tamamlayın.
- 2) Boyayın.
- 3) Resimle ilgili bir öykü yazın.
- 4) Yazdığınız öyküyü bize gönderin.
- 5) Őu anda okuduęunuz bu yazıda bir hata var, onu bulup öyküyü gönderirken mektubunuza bunu da ekleyin.

keriman@mavibulut.com.tr

Bize meKtup gönderip hediye Kitap ve dergi Kazananların isimleri:

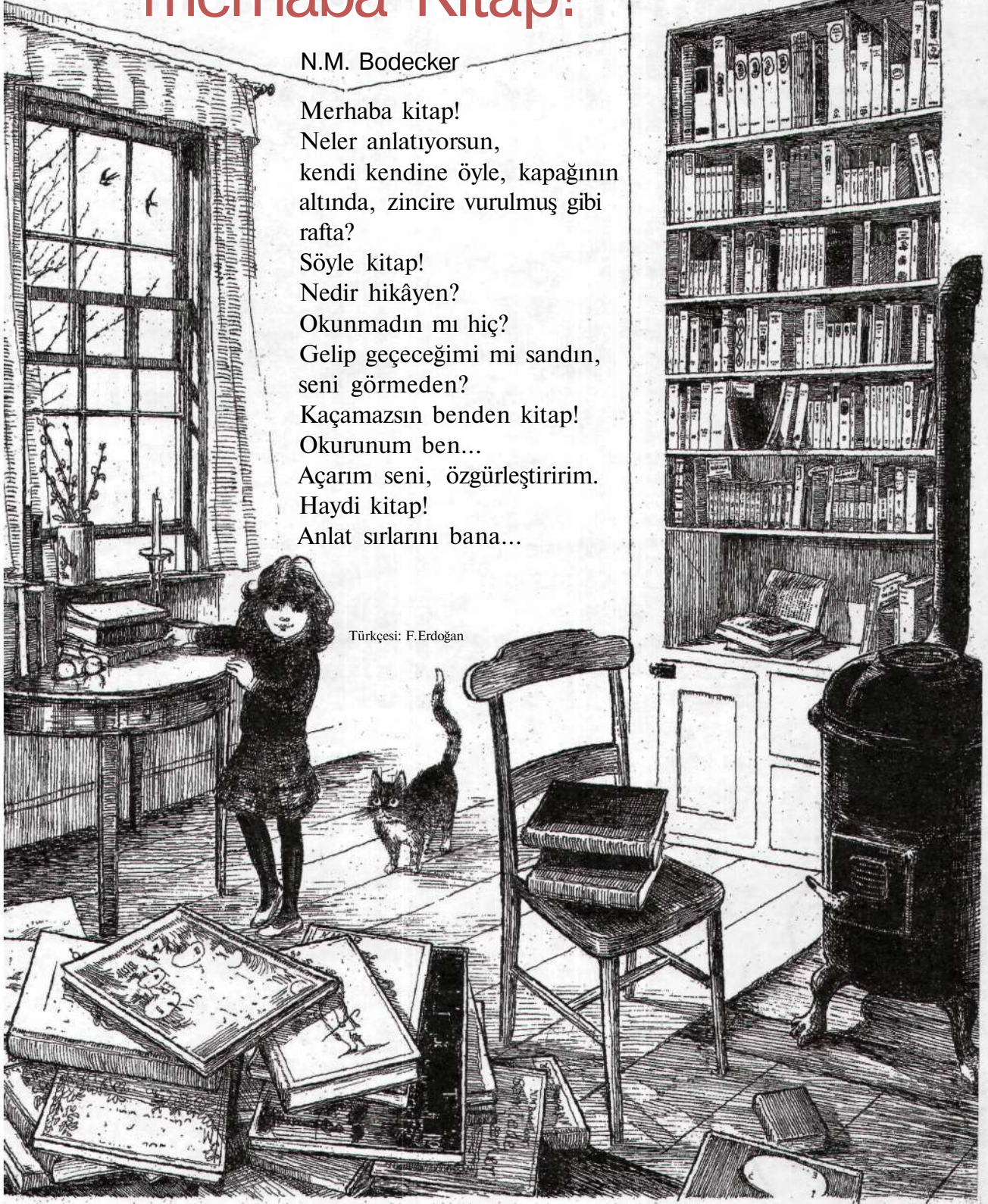
- Gülnihal Öz (Bulmaca canavarı :)
- Betül Baki
- Damla Eker
- Oęul Can Balaban
- Müge Eker
- Esra Gündoędu
- Hülya Eser
- Sema Sarıçam ve
Batıköy Memurdan Armağan
İlköğretim Okulu 3 A sınıfı

merhaba Kitap!

N.M. Bodecker

Merhaba kitap!
Neler anlatıyorsun,
kendi kendine öyle, kapağının
altında, zincire vurulmuş gibi
rafta?
Söyle kitap!
Nedir hikâyen?
Okunmadın mı hiç?
Gelip geçeceğimi mi sandın,
seni görmeden?
Kaçamazsın benden kitap!
Okurum ben...
Açarım seni, özgürleştiririm.
Haydi kitap!
Anlat sırlarını bana...

Türkçesi: F.Erdoğan

BİLİMOYUN

Birkaç tane bardak çatlattıktan sonra Acar sıcak sütünü içebildi. Bu arada ben de yeni bir şey öğrenmiş oldum: Hep kalın bardakların daha sağlam olduğunu sanırken, sıcak bir sütü ince bardağa koymanın daha akıllıca olduğunu. Eminim siz bunu biliyordunuz. Kalın bardağın içine konan süt, bardağın iç yüzeyini aniden ısıtıyor. Oysa bardağın dış yüzü soğuk ve iç yüzeyin sıcaklığına ulaşması zaman alıyor. İşte bu zaman içindeki sıcaklık farkı nedeniyle bardağın içi ile dışı farklı olarak genleşiyor. Bu nedenle de kırılıyor. Oysa ince bardakta sütün sıcaklığı hemen bardağın dış yüzünü de ısıttığından sıcaklık farkı olmuyor ve bardak kırılmıyor. Acar bunu açıklamaya başladığında kendi kendime şöyle dedim:

1)Bunu ben niye akıl edemedim sanki?

2)Bunun acısını ondan mutlaka çıkarmalıyım!

Ben bunları düşünürken o sütünü üfleyp duruyordu. Herhalde soğutmaya çalışıyordu. Gözlerim

parladı. Bu kadar kısa bir süre içinde elime düşeceğini beklemiyordum. Tadına vara vara sordum:

"Neden üflüyorsun?"

Üflemeye devam edip yanıtladı:

"Sütümün içinde yelkenli bir kayık var, karaya ulaşabilmesi için ona rüzgâr yapıyorum!"

Utanmadan bir de benimle dalga geçiyordu.

"Sen bilirsin," dedim. "Cevabı bilemezse tabii insan dalga geçmeyi yeğler."

"Neyin cevabını?" dedi.

Hah! İlgisini çekmişim işte. "Süte niçin üflediğini sordum."

Yüzüme dik dik baktı. "Bu işin arkasında bir numara mı var?" demek ister gibiydi. Sonra da, "Anladım," dedi. "Yine Bilimoyun sayfalarına bir şeyler uydurmaya çalışıyorsun."

"Uydurma mı?" diye bağırdım. "Ne uydurması? Bilim yapıyoruz burda bilim! Söylesene neden üflüyorsun?"

Acar sütünü kafasına dikti ve, "Ne biliim?" dedi.

Siz biliyor musunuz?

Fatih: kirmizifare@superonline.com

Karga

Kargalar hemen hemen yüze yakın türü barındıran bir ailenin üyesidirler. Çok akıllı hayvanlardır ama biraz da yaramazlıklarıyla ünlenmişlerdir. Örneğin, silahlı bir adamla silahsızını ayırt etmeyi bilirler. Köşeye sıkıştırdıklarında ise ne yapıp edip yakalanmamayı başarırlar. Cana yakındırlar. Sürüler halinde yaşarlar. Çoğu yuvalarını yerden yükseğe, ama bazen de çok yüksek olmayan ağaçlara kurar. Dişi genellikle beş yumurta yumurtlar ve ilk yumurtadan sonra hemen kuluçkaya yatar. Yavrular

doğduğunda yuvalarını temiz tutmaya çok özen gösterirler. Yavrular çok şirindirler, ama küçük ve parlak şeyleri çalmaktan hoşlandıklarından, bazen çevrelerindeki için can sıkıcı olabilirler. Kargalar dünyanın hemen hemen her yerinde yaşarlar.

Dilimoyun

içine

girdi,

in içine

düştü.

dan düşünce

ından

çıktı.

Türkçesi: Kazanın içine kaz girdi, ayranın içine ay düştü.
Sandık sandaldan düşünce altından altın çıktı.

Siz de aşağıdaki bölümü sadece metin olarak yazabilir misiniz?

30

Yazın

oynamaya bayılırım.

li bir günde yine

böyle oynarken

um yandaki

a kaçtı.

ların

arasından geçerken sık

lar her yanıma çizmişti. Acıyla aranırken

karşıma bir

çıktı

leri

içindeydi. Ona,

umu görüp

görmediğini sordum. O da; "Benim

la falan işim olmaz, olsa olsa

ları bilirim, bir de

larının nerede olduğunu," dedi.

Ben de

umu *aramaya* devam ettim.

BL MC

Çöz,
gönder,
kitap
kazan!

SOLDAN SAĞA:

1. Yumrulu bir bitki.

/ Bir şey
bağlamakta

kullanılan bağ. 2.

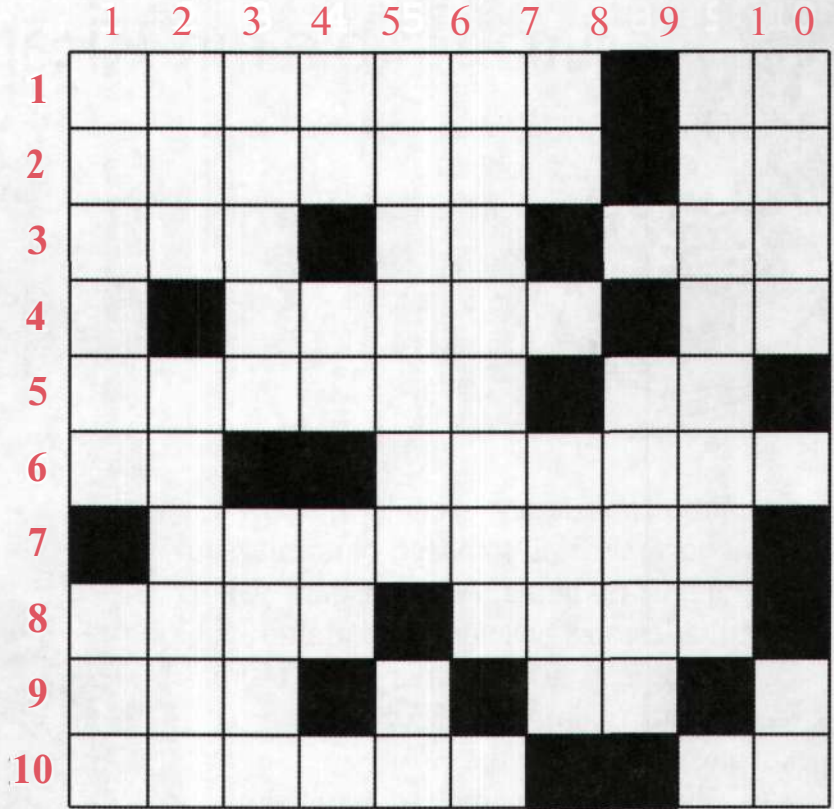
Böğürtleni andıran,
yenilebilen bir bitki.

/ "Sol" un sessiz

harfleri. 3. Atların ayağına çakılan demir. / "T" harfinin okunuşu. /

Atatürk'ün kısaltması. 4. Şaşılacak denli çirkin olan, çok acaip şey. / Yabani
hayvanların barındıkları kovuk. 5. Türlü sesler arasında sağlanan, kulağa hoş
gelen uyum. / Beyaz. 6. Bir nota. / Uyum içinde bulunan. 7. Haftanın bir
günü. 8. Kısa çizgi. / Resim yapmak için kullanılan özel olarak hazırlanmış
bez. 9. Anne. / Ülkemizin plaka işareti. 10. Kabuklu pirinç. / Yayla atılan ucu
sivri çubuk.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: 1. Şeker elde edilen bir bitki. / Kralların başlarına
taktıkları, değerli taşlarla süslü başlık. 2. Bir şeyi işaret ederken söylenen kaba
söz. / Ağaçların gövdelerinden salgılanan bir tür yapışkan madde. 3. Yiyecek
ya da içecekleri saklamak için koyun veya keçi derisinden yapılan koruyucu
kap. / Kazakistan'da bir göl. 4. İsim. /Kobaltın simgesi./ Bir nota. 5.
Tutunmak eylemi ya da biçimi. 6. Duygu ve düşünceleri söz ya da yazıyla
anlatmayı amaçlayan sanat. 7. Bir içecek. / Ummak. 8. Genellikle tahılların
saklandığı büyük depo. 9. Bağimsızlık. 10. Bir yapının, bir kentin, bir
makinenin çeşitli bölümlerini gösteren ölçekli çizim. / Bir renk.

Keriman Abla'nın Kitap Sofrası

Kitabın Adı: Kanatlı Sözler
Bahçesi
Derleyen: Bekir Yurdakul
Yayınevi: Mavi bulut
Tür: Şiir seçkisi
256 sayfa
her yaş
ISBN 975-310-057-4

keriman@mavibulut.com.tr

32

Eminim aranızda şiir yazarlarınız vardır... Hani yazarsınız da kimseye okutamazsınız. Utanırsınız nedense. Ama bir gün, yakın bir arkadaşınıza açılı verirsiniz; defterinizi çekinerek açıp gösterirsiniz. Arkadaşınız şaşırır. Sizin bilmediği bir yönünüzle karşılaşmıştır bir anda.

"Kimseye söyleme!" dersiniz ama sizin bir "şair" olduğunuz tüm okula yayılmıştır bile.

Şiirden pek hoşlanmayanlarımız da olabilir. Onlara düz yazının geniş düzlüklerinde gezinmek daha güzel gelir. Ama en şiirden hoşlanmayanlarımız bile zaman zaman şiire gereksinim duyar. Hatıra defterinize arkadaşınızın yazdığı sözü anımsayın:

"Sepet sepet yumurta

Sakın beni unutma!"

Bu da bir şiirdir. Bazen de anlayışsız bir yetişkinin bize kendi sevdiği veya yazdığı şiirleri zorla okuttuğu olur. Sevmeyince de bozulurlar.

Ama aslında şiir güzeldir. Usta şairlerin yazdığı şiirler bizi uyaklarla şaşırtır, sözcüklerle duygulandırır, dizelerle heyecanlandırır. Kendimize, çevremize, başka insanlara daha incelmış gözlüklerle bakmamızı sağlarlar.

Bu kitapta tam 106 şairimizin 360 şiiri var. Kitaplığınızda mutlaka yeri olması gereken bir kitap. Kitapçınızda bulamazsanız www.binbirkitap.com adresini deneyin. Yine olmazsa beni arayın, ya da yazın: Keriman: 0212-320 21 30, kirmizifare@superonline.com

iyi çocuk Kitabının adresi

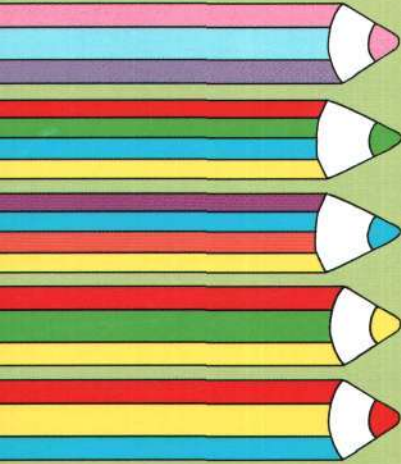
www.binbirKitap.com

özenle seçilmiş... indirimli...

El yazısı alıştırırmalı
öykü kitapları

Oku Yaz Boya

Bu kitap okuma ve yazma alıştırırmalarını boyama etkinliğiyle eğlenceli bir hale getirmektedir. Böylece çocuğunuz hem güzel bir öykü okumuş olacak, hem de **Sözel-Dilsel Zekâ**, **Görsel-Uzamsal Zekâ**, resimlerle metinleri ilişkilendirirken **Mantıksal-Matematiksel Zekâ** gibi zekâ alanlarında alıştırırmalar yapmış olacaktır.